

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.887 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat I. MOHAMMAD, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 mei 2004 het Rijk binnen en diende op 28 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 6 februari 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op 15 januari 1974 (Tir 7, 1966 E.K.) geboren te Gorie. Op 24 mei 2004 diende u een eerste asielaanvraag in. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 3 augustus 2004. U tekende op 5 augustus 2004 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 28 oktober 2004. Op 29 april 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Op 28 augustus 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een identiteitskaart van de*

orthodoxe kerk te Jerusalem, een brief van de UNHCR dat u kandidaat-vluchteling was in Israël, een brief van de UNHCR dat uw vrouw kandidaat-vluchteling was in Israël, een verblijfsdocument van Israël, een werkvergunning voor Israël, een doopcertificaat, een arbeidsvergunning uit Ethiopië, een registratieattest van deze arbeidsvergunning, een attest dd. 10 september 1996 (5/13/1988 E.K.) dat Fekadesilassie Wami ertoe verplicht een borg van 10.000 Birr te betalen, indien u zich niet zou aanmelden voor ondervraging als die gewenst is, een brief dd. 7 februari 2001 (30/05/1993 E.K.), die aangeeft dat Fekadesilassie Wami u niet bracht naar het bureau van de 'Federal Crime Investigation Departement' en daarom de borg van 10.000 Birr moet betalen, een attest dd. 16 oktober 2001 (6/2/1994 E.K.) dat de rechtbank van eerste aanleg vraagt om Fekadesilassie Wami te veroordelen tot de betaling van de borg van 10.000 Birr., twee attesten van scholing, een kopie van een medisch attest van doktor Coenegrachts, een kopie van uw rijbewijs en een kopie van een vonnis (dd. 21/6/2002) mét vertaling. Op 28 januari 2009 voegde u nog een convocatie toe. U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u in 1999 Ethiopië verliet om asiel aan te vragen in Israël. In 2004 kreeg u van de Israëliëse migratiediensten te horen dat u het land moest verlaten. U vertrok – samen met uw vrouw – richting Groot-Brittannië, maar werd aan de grens in Oostende tegengehouden. Op 24 mei 2004 diende u te België een eerste asielaanvraag in.”

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).
3. Verzoeker roept in *“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de principes van het EU procesrecht.”*
- 3.1. Verzoeker *“betoogt dat onderhavig beroep geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten”* en *“meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat onderhavig beroep hieraan niet voldoet.”* Verzoeker wijst op rechtspraak van het EHRM met betrekking tot *“de eis van full jurisdiction”* en besluit *“dat de procedure bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geenszins kan omschreven worden als een “quasi jurisdictioneel orgaan”. Integendeel verzoeker werd verhoord en daarna werd een beslissing genomen. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd. Het volstaat dat iemand een verklaring kan afleggen om te kunnen spreken van hoorrecht. Het hoorrecht omvat de mededeling dat een indien een negatieve beslissing genomen zal worden de bestuurde uitgenodigd wordt om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Dat op die wijze een vorm van tegenspraak wordt gecreëerd die meer aanleunt bij een jurisdictioneel beroep. Dat dit geenszins het geval is bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker meent dat ook dat gelet op het feit dat huidige Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat dergelijk onderzoek te voeren de initiële beslissing voorgenoemde artikelen schendt. Dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit art. 47 van het Handvest en uit de rechtspreek van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn. Dat verzoeker eveneens verzoekt aan de Raad*

voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie (...)”

- 3.2. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008).
- 3.3. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van dien aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 en 15 september 2008, en dat hij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 28 januari 2009, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat. Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat dit eerste middel ook op dit onderdeel ongegrond is.
4. Verzoeker roept in *“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*
- 4.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde

feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling.

5. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat hij over essentiële elementen van zijn *“vluchtrelaas vage en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt.”*
- 5.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in en wijzigde hierbij radicaal zijn asielrelaas. Hij stelt al sinds 1999 Ethiopië verlaten te hebben en tot 2004 in Israël te hebben gewoond en bij zijn eerste asielaanvraag gelogen te hebben over *“twee hoofdzaken: 1) verborg alle documenten die ik kon voorleggen; 2) loog over feit dat ik in Israël was omdat er toen problemen België – Israël was ivm Sharon.”* (gehoorverslag CGVS 28.01.2009, p.10)
- 5.2. De bestreden beslissing stelt in dit verband *“U verklaarde dat u reeds in 1999 asiel aanvroeg in Israël en dat u met uw vrouw Karega Ehete (dossiernummer CGVS 04/14039/B) in 2004 vanuit Israël naar België kwam (gehoor CGVS, p.2). Jullie eindbestemming was Engeland, maar jullie werden tegengehouden aan de grens te Oostende en vroegen op 24 mei 2004 een eerste keer asiel aan in België. Bij uw eerste asielaanvraag verzweeg u echter uw verblijf en asielaanvraag in Israël. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag Ethiopië op 9 mei 2004 te hebben verlaten en dezelfde maand nog via Kenia en Duitsland naar België te zijn gereisd (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken eerste asielaanvraag, dd. 8 juli 2004 en 19 juli 2004, pt.40). Men kan van u redelijkerwijze verwachten dat u van bij het begin van uw asielprocedure de waarheid vertelt en geen essentiële zaken achterhoudt. Bovendien situeerde u in het kader van uw eerste asielaanvraag de feiten die de oorzaak van uw vertrek uit Ethiopië vormden in de periode november – december 2003 (gehoor CGVS eerste asielaanvraag, dd. 28 oktober 2004, p.12), terwijl uit de verklaringen die u tijdens uw tweede asielaanvraag aflegde blijkt dat u van 1999 tot 2004 in Israël verbleef (gehoor CGVS, p.5). Bijgevolg kunnen de vervolgingsfeiten waarvan u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde dat ze aan de basis lagen van uw vlucht uit Ethiopië nooit hebben plaatsgevonden, hetgeen toelaat om te besluiten tot de de algehele bedrieglijkheid van uw eerste asielrelaas. Verder verklaarde u dat u – uitgezonderd uw geboorteakte, het medisch attest van dokter Coenegrachts, het vonnis dd. 21 juni 2002, de brief in verband met de borg dd. 8 april 2001 en de convocatie – al de documenten die u bij uw tweede asielaanvraag in België indiende reeds in Israël – vóór het indienen van uw eerste asielaanvraag in België – in uw bezit had en ze verzond naar Londen, uw reisdoel na uw vertrek uit Israël in 2004 (gehoor CGVS, p.7). Verder gaf u aan dat u alle documenten die u bij uw eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen verborg (gehoor CGVS, p.9). Men kan van u redelijkerwijze verwachten dat u alle elementen die uw identiteit, vluchtroute en asielrelaas kunnen staven, van in het begin van uw asielprocedure voorlegt. Overigens verklaarde u dat u bij uw asielaanvraag in Israël een valse geboortedatum opgaf, namelijk het jaar 1969. U gaf aan dat u vijf jaar bij uw geboortedatum deed, omdat u anders niet oud genoeg was om in Israël binnen te mogen (gehoor CGVS, p.4). Uit de brief van de UNHCR (dd. 11 augustus 2003) blijkt echter dat uw geboortedatum 1 januari 1967 is. Bij uw eerste asielaanvraag in België gaf u 7 mei 1968 op als uw geboortedatum (zie administratief dossier). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u op het CGVS tweemaal dat u op 15 januari 1974 (Tir 7, 1966 E.K.) geboren werd (gehoor CGVS, p.4). Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen betreffende uw identiteit ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*
- 5.3. Met betrekking tot *“het verzwijgen van de asielaanvraag in Israël”* stelt verzoeker dat hij *“heeft dit gedaan op aangeven van de mensensmokkelaar. Dit uit onwetendheid en angst. Immers er was in die periode juist een politiek incident tussen België en Israël”*
- 5.3.1. Verzoeker is verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te

vertellen. Verzoeker was zich aldus bewust van zijn situatie en heeft ervoor gekozen een manifest onjuist asielrelaas af te leggen. Verzoeker toont bovendien niet aan welke invloed een diplomatieke impasse tussen België en Israël kan hebben op de toepassing van de Belgische wetgeving inzake de behandeling van zijn asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen met betrekking tot fundamentele elementen als zijn verblijfssituatie de voorbije vijf jaar die voorafgingen aan zijn eerste asielaanvraag blijken thans verzonnen, en uit zijn verklaringen en de voorgelegde documenten blijken maar liefst vier andersluidende geboortedata. Verzoekers handelwijze ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid.

- 5.4. In het kader van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker verschillende nieuwe documenten neer. Hij stelt dienaangaande *“De documenten inzake Israël kon hij niet neerleggen gelet op bovenstaande. Andere documenten had hij reeds voor zijn vlucht verstuurd naar Groot-Brittannië zoals aangegeven en aangetoond tijdens het laatste verhoor.”*
- 5.4.1. Het verzwijgen van zijn verblijf in Israël kan bezwaarlijk het niet eerder voorleggen van documenten vergoelijken, noch dat hij betrappt werd in Oostende en derhalve zijn eindbestemming, het Verenigd Koninkrijk, niet bereikte.
- 5.4.2. De identiteitsstukken, schoolattesten, documenten uit Israël en het attest van UNHCR staven enkel verzoekers identiteit en verblijf in Israël. Verzoeker legt echter geen enkel stuk neer dat zijn politiek activisme kan aantonen. De inhoud van de voorgelegde documenten stemt bovendien op verschillende punten niet overeen met verzoekers verklaringen. Verzoeker beweerde erkend vluchteling te zijn in Israël terwijl hij kandidaat-vluchteling was. Zijn verklaring dat hij in 2004 Israël moest verlaten wijst eerder op een negatieve uitkomst van zijn asielaanvraag. Bovendien verklaarde verzoeker dat het rijbewijs, waarvan hij een kopie neerlegt, hem bij zijn tweede arrestatie werd afgenomen en hij dit nooit terugzag.
- 5.4.3. Wat de gerechtelijke documenten betreft benadrukt de Raad dat dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente verklaringen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er terecht op dat dit in casu niet het geval is *“Immers, daar waar u in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde dat u van 13 of 15 mei 1996 tot 25 december 1996 zat opgesloten in Gore prison en naar de Gore Awraja Rechtbank werd gebracht (gehoor CGVS dd. 28 oktober 2004, p.9), gaf u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag toe dat u nooit in Gore werd vastgehouden, maar dat u deze plaatsnaam had gebruikt omdat één van uw medegevangenen daar woonde (gehoor CGVS, p.10). Bijgevolg kan men zich vragen stellen bij de waarachtigheid omtrent uw verklaringen over uw arrestatie en opsluiting in 1996. Bovendien wordt in deze documenten nergens vermeld waarom u voor het bureau van de ‘Federal Crime Investigation Departement’ moest verschijnen”*. Verzoekers algehele geloofwaardigheid is reeds ernstig aangetast gelet op hogervermeld leugenachtig handelen zodat over de thans aangebrachte stukken minstens eensluidende en sluitende verklaringen kunnen verwacht worden. De Raad stelt vast dat, wat de brief, de attesten en het vonnis betreft, verzoeker slechts kopieën neerlegt waaraan de Raad principieel geen geloof hecht aangezien deze gemakkelijk kunnen worden vervalst door middel van allerhande knip- en plakwerk. Met betrekking tot de convocatie die verzoeker neerlegt is het bovendien merkwaardig dat verzoeker deze eerst verscheurd had maar zijn vrouw het stuk zou teruggevonden hebben in de vuilnisbak en daarenboven kan slechts worden verwezen naar verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de Gore-gevangenis. Ten overvloede merkt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

terecht op dat de convocatie niet aangeeft waarom verzoeker zich diende aan te melden zodat hieruit geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan blijken. De documenten zijn derhalve evenmin van dien aard verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming te staven.

5.5. Verzoeker stelt *“Verwerende partij heeft nagelaten om in het licht van de nieuwe documenten en elementen een onderzoek ten gronde te voeren. Immers er werd geen informatie opgevraagd bij de Israël inzake de vluchtelingenstatus van verzoeker, er werden geen vragen gesteld inzake het asielrelaas. Verwerende partij, die de middelen en mogelijkheden heeft om informatie op te vragen in het land van herkomst heeft zich niet de moeite getroost om na te gaan waarvoor de borg van 10.000 Birr werd betaald en waarom verzoeker diende te verschijnen voor het Federal Crime Investigation Departement. Het is voor verzoeker onmogelijk om zijn asielrelaas nog meer te staven gelet op de lange periode van vlucht en de beperkte mogelijkheden qua middelen en contacten.”*

5.5.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de *“SCHENDING VAN ART. 48/4, § 1 en §2 a en b en c VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 3 EVRM. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING VAN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN ART. 3 VAN DE WET VAN 3 JULI 1991 VAN DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERINGSVERPUCHTING VAN BESTUURSHANDELINGEN.”*

7. Met betrekking tot de motiveringsplicht verwijst de Raad naar het tweede middel.

8. De Raad benadrukt vooreerst dat in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Artikel 3 EVRM stemt anderzijds inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Nopens de subsidiaire bescherming.

9. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij algemeen stelt *“Waar het in het kader van de Vluchtelingenconventie het aan verzoeker is om voldoende elementen naar voren te brengen teneinde zijn asielrelaas te staven is in het kader van de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het aan verwerende partij dat het land van herkomst wel degelijk veilig genoeg is er geen schending dient gevreesd te worden van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net

als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land (ECJ) .

10. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij *“motiveert haar weigering tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus NIET”*. Verzoeker stelt dat *“Indien verzoeker zou teruggestuurd worden riskeert hij om gevangen gezet te worden en gefolterd te worden (stuk 2 en 3)”* maar brengt geen specifieke argumenten bij die zijn asielaanvraag aanvullen of in een ander licht kunnen zetten. Verzoeker maakt noch in het verzoekschrift, noch door de ter terechtzitting neergelegde documenten aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet .
11. Verzoeker meent verder dat *“Zelfs los van het asielaanvraag van verzoeker is de toestand in het land van herkomst niet van die aard dat het veilig is om mensen terug te sturen”* en wijst op algemene informatie, meer bepaald een artikel en een rapport van *“HRW”* en een artikel uit *“De Morgen”* en meent dat er *“een conflict gaande [is] in de Somali en Oromia gebieden waarbij gehele dorpen worden geterroriseerd, waar er publieke executies zijn, verkrachtingen, foltering, willekeurige arrestaties”*.
- 11.1. Met betrekking tot de algemene situatie in Ethiopië toont verzoeker niet aan dat er in Ethiopië sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is overigens al naargelang zijn verklaringen afkomstig uit Addis Abeba of uit Gori en toont niet aan wat de situatie in de Somali gebieden, voor zover deze al kan vallen onder 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zijn persoon kan aanbelangen. Verzoeker toont niet aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
12. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.